

# บทที่ 1

## บทนำ



### 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญในทางเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังก้าวหน้าทั้งหลาย มีปริมาณของทรัพยากรธรรมชาติเป็นปัจจัยข้อหนึ่งที่จะยกระดับให้สูงขึ้น ทั้งนี้เพราะประเทศที่ขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาตินั้นแม้จะมีความเจริญเติบโตในด้านอื่น ๆ แต่ก็ยังเสียเปรียบในเรื่องความอุดมสมบูรณ์ของประชากรของตนที่พึงได้รับ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติมากกว่า ทั้งนี้เพราะทรัพยากรธรรมชาตินั้นส่วนใหญ่ใช้เป็นวัตถุดิบในวงการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นจำนวนมากที่สุด ในแง่เศรษฐกิจทรัพยากรธรรมชาติเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการผลัดเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ การพัฒนาประเทศเพื่อมุ่งหวังที่จะให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วโดยขาดความระมัดระวังและคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประกอบกับการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรในปัจจุบัน ย่อมเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การทำลายคุณภาพของสิ่งแวดล้อมและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็น ป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ ที่ดิน แหล่งน้ำ และแร่ธาตุ เช่นนี้เป็นต้น

ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมีทรัพยากรป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญยิ่งประเทศไทยส่ง "ไม้สัก" เป็นสินค้าออกที่สำคัญ ทำรายได้ให้ประเทศชาติเป็นจำนวนมาก ป่าไม้ถูกตัดฟันเพื่อเป็นสินค้าออกอย่างไร้ระบบขาดประสิทธิภาพ ทำให้ป่าไม้ของประเทศไทยถูกทำลายลงอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาการทำลายทรัพยากรป่าไม้ตลอดมา ประกอบกับประเทศไทยยังเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงมีความต้องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อพัฒนาประเทศในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาประเทศที่สำคัญที่สุด คือ การทำให้ประชาชนมีการกินดีอยู่ดียิ่งขึ้น ในอดีตประเทศไทยมีทรัพยากรป่าไม้อยู่อย่างสมบูรณ์การพัฒนาจึงมุ่งที่จะนำทรัพยากรป่าไม้เหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดโดยมิได้คำนึงถึงการอนุรักษ์จึงทำให้พื้นที่ป่าไม้ลดลงอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อประเทศในด้านต่าง ๆ

ปัญหาการตัดไม้ทำลายป่านั้นรัฐบาลในทุกๆ สมัยจะให้ความสำคัญกับปัญหานี้ ตั้งแต่ในสมัยของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ดำรงตำแหน่งผู้นำรัฐบาลในฐานะหัวหน้าการปฏิวัติ และนายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายการป้องกันรักษาป่าเป็นเรื่องสำคัญ ได้กล่าวเตือนใจประชาชนชาวไทยทางวิทยุ โทรทัศน์ และทางสื่อมวลชนอยู่เสมอ โดยคติพจน์เตือนใจของ ฯพณฯ ท่านจอมพลสฤษดิ์ ก็คือ “ป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ผู้ใดทำลายป่าผู้นั้นเป็นผู้บ่อนทำลายประเทศ” หรือในสมัยรัฐบาล พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ก็กำหนดนโยบายให้มีการป้องกันรักษาป่าเช่นเดียวกัน โดยกระทรวงมหาดไทยในสมัย พลเอกสิทธิ จิโรจน์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พิจารณาเห็นว่าการที่จะปราบปรามผู้บุกรุกทำลายป่าได้ผล จะต้องใช้มาตรการทางกฎหมายเข้ามาเป็นเครื่องมือในการดำเนินการ แต่แม้รัฐบาลจะให้ความสำคัญกับปัญหาการตัดไม้ทำลายป่าแต่ในทางความเป็นจริงแล้วป่าไม้กลับถูกทำลายลงอย่างต่อเนื่องตลอดมา ปัญหาการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าเป็นผลทำให้ที่ราบลุ่มอันอุดมสมบูรณ์หลายแห่งต้องประสบกับภาวะน้ำท่วมอย่างหนัก อันนำความเสียหายอย่างรุนแรงมาสู่ประชาชนในพื้นที่ทั้งชีวิตและทรัพย์สิน อาทิ สถานการณ์น้ำป่าไหลหลากทำให้เกิดน้ำท่วมและโคลนถล่ม ที่บ้านกะทูน อำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 19-21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2531 เหตุการณ์ในครั้งนั้นเกิดโคลนถล่มและน้ำท่วมฉับพลัน และกระแสน้ำได้พัดพาเอาท่อนซุงที่ถูกลักลอบตัดและกองไว้ตามเนินเขาลงมาถล่มใส่หมู่บ้านและโรงเรียนอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้ประชาชนบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก เหตุการณ์ในครั้งนั้นได้นำมาสู่นโยบายการปิดป่ายกเลิกการให้สัมปทานทำไม้ทั่วประเทศในต้นปี พ.ศ. 2532 โดยในขณะนั้นเป็นสมัยของรัฐบาลภายใต้การนำของ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรี โดยมี พล.ต.สนั่น ขจรประศาสน์ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ถ้านับถึงปัจจุบันก็เป็นเวลา 16 ปีผ่านมา ซึ่งต้นไม้บจากมีการปิดป่าจนถึงปัจจุบันก็ต้องมีอายุอย่างน้อยต้นละ 16 ปีเช่นเดียวกันโดยเมื่อเป็นเช่นนี้พื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยต้องมีเพิ่มขึ้นแต่จากสถิติที่จะนำเสนอต่อไปปรากฏว่าพื้นที่ป่าไม้ยังคงลดลงอย่างต่อเนื่อง อาจกล่าวได้ว่าการปิดป่าเมื่อปี พ.ศ.2532 อาจเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ทรัพยากรป่าไม้ถูกทำลายเพิ่มเติมและยิ่งรวดเร็วยิ่งขึ้น เนื่องจากเดิมผู้ทำสัมปทานมีหน้าที่ต้องดูแลปลูกต้นไม้วนเวียนทดแทนส่วนที่ถูกตัดไปเมื่อป่าถูกปิดจึงขาดผู้เฝ้าดูแลรักษาส่งผลให้ป่าถูกบุกรุกมากขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็ได้แก่จังหวัดแพร่ ซึ่งเป็นแหล่งที่มีไม้สักอุดมสมบูรณ์นั้นก่อนการปิดป่าสถิติคิดลักลอบตัด

ไม้เถื่อนมีเพียง 700 กว่าคดีแต่ภายหลังการปิดป่าแล้วคดีได้พุ่งสูงขึ้นถึง 2,049 คดี<sup>1</sup> ตามเหตุผลที่ได้กล่าวมานั้นย่อมแสดงให้เห็นว่านโยบายของรัฐบาลในทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาไม่สามารถบังคับให้เกิดผลในการป้องกันรักษาป่าได้จริงในทางปฏิบัติ

ป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีความเกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติประเภทอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น ดิน น้ำ อากาศ และสัตว์ป่าอย่างแยกกันไม่ออก ป่าไม้ทำให้อากาศเย็น ทำให้ฝนตกตามฤดูกาล ป่าไม้ทำให้ดินชุ่มชื้นอยู่เสมอ ทำให้พืชอื่น ๆ เจริญงอกงาม ป่าไม้ช่วยมิให้เกิดน้ำท่วมมากเพราะรากของต้นไม้จะเป็นตัวคอยเก็บน้ำเอาไว้ ป่าไม้ทำให้สัตว์ป่ามีที่อยู่อาศัย มีอาหารอย่างสมบูรณ์ ฯลฯ ป่าไม้ยังมีประโยชน์ต่อมนุษย์มากมายทั้งทางตรงและประโยชน์ในทางอ้อม ในปัจจุบันป่าไม้ได้ถูกทำลายลงไปเป็นจำนวนมากซึ่งการตัดไม้ทำลายป่ามีสาเหตุมาจากหลาย ๆ ประการ แต่สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง ได้แก่ การตัดไม้โดยนายทุนหรือผู้มีอิทธิพล โดยคนพวกนี้จะกระทำกันในหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การตัดเป็นซุง เพื่อนำไปทำเป็นไม้แปรรูปที่ใช้ในการก่อสร้างหรือตัดไม้เพื่อใช้ทำเป็นฟืน เผาถ่าน ทำเสื่อ ทำหมอนรถไฟ ทำกระดาษ เป็นต้น ป่าไม้ในประเทศไทยถูกตัดถากถางเพื่อนำเอาไปใช้ประโยชน์ทางด้านนี้ อย่างมากมาย การลักลอบตัดไม้ก็ยังคงทำกันต่อไปเรื่อย ๆ แม้ทางกรมป่าไม้ ซึ่งมีหน้าที่หลักในการดูแลรักษาพื้นที่ป่าไม้จะได้พยายามหาทางป้องกัน และมีมาตรการลงโทษ แต่ก็ไม่ได้ทำให้การลักลอบตัดไม้ทำลายป่าลดน้อยถอยลงแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะลักษณะของการกระทำคามผิดในคดีป่าไม้นั้นจะมีลักษณะของการกระทำคามผิดที่มีความแตกต่างไปจากการกระทำคามผิดอาญาโดยทั่วไป ซึ่งลักษณะพิเศษที่สำคัญประการหนึ่งก็คือความผิดประเภทนี้มักจะกระทำโดยนายทุนหรือผู้มีอิทธิพล ลักษณะจะกระทำกันเป็นขบวนการ มีการติดสินบนเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้อำนวยความสะดวกในการกระทำคามผิด และจะทำให้ผู้กระทำคามผิดจะหลุดพ้นจากการบังคับใช้กฎหมายในทุกๆ ขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมไม่ว่าจะเป็น ชั้นจับกุม สอบสวน หรือในชั้นพิจารณาคดีของศาลก็ตาม

การกระทำคามผิดเกี่ยวกับป่าไม้โดยนายทุนหรือผู้มีอิทธิพลนั้นเป็นการกระทำคามผิดที่มีมูลเหตุจูงใจในการกระทำคามผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน หรือ

<sup>1</sup> วันชัย ดันดิวิทยาพิทักษ์ ,ก่อนจะไม่มีลมหายใจสำหรับพวงนี้, สำนักพิมพ์สารคดี กันยายน 2535 ,หน้า 155.

ทรัพย์สินที่มีมูลค่ามหาศาลโดยอาศัยชาวบ้านหรือลูกจ้างที่มีฐานะยากจนเป็นเครื่องในการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าซึ่งทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดส่วนใหญ่จะตกอยู่กับนายทุนหรือผู้มีอิทธิพลนั่นเอง โดยผลตอบแทนเหล่านี้เองที่เป็นปัจจัยหลักที่กระตุ้นให้มีการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าอยู่อย่างต่อเนื่องและเป็นการยากที่จะปราบปรามโดยอาศัยกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุที่มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้นั้นก็ได้แก่ผลประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินหรือเงินทองซึ่งมีราคามหาศาล และเมื่อผู้กระทำความผิดได้ทรัพย์สินเหล่านี้มาก็จำเป็นจะต้องนำไปใช้จ่ายหรือมีการจำหน่าย จ่าย โอน โดยการเปลี่ยนมือไปเป็นของบุคคลอื่น หรือนำไปเปลี่ยนสภาพเป็นทรัพย์สินอย่างอื่น เช่น นำไปซื้อทรัพย์สินต่าง ๆ ซึ่งเมื่อทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดดังกล่าวได้เปลี่ยนสภาพไปแล้วการบังคับใช้กฎหมายเอากับตัวทรัพย์สินเหล่านั้นก็ไม่สามารถทำได้เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านกฎหมายที่มีอยู่ กล่าวคือ การดำเนินการกับทรัพย์สินตามกฎหมายที่ใช้บังคับในการกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้นั้นยังคงเป็นการดำเนินการริบทรัพย์สินในทางอาญา กล่าวคือในการพิจารณาพิพากษาเพื่อริบทรัพย์สินนั้นรัฐจะต้องมีภาระในการพิสูจน์ (Burden of Proof) ความผิดของตัวผู้กระทำความผิดให้ได้ก่อนว่าเป็นผู้กระทำความผิดจึงจะดำเนินการริบทรัพย์สินดังกล่าวได้ หมายความว่า การริบทรัพย์สินนั้นผูกติดอยู่กับการพิสูจน์ความผิดของตัวผู้กระทำความผิดนั่นเอง ถ้าพิสูจน์ความผิดไม่ได้ก็ริบทรัพย์สินไม่ได้เช่นเดียวกันซึ่งเมื่อข้อจำกัดของกฎหมายเป็นเช่นนี้ย่อมเป็นปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายกับผู้กระทำความผิดที่เป็นนายทุนหรือผู้มีอิทธิพลโดยบุคคลเหล่านี้จะอยู่เบื้องหลังการกระทำความผิดซึ่งพยานหลักฐานจะไม่สามารถพิสูจน์ไปถึงบุคคลเหล่านี้ได้ และกรณีแม้จะสามารถพิสูจน์ความผิดตัวบุคคลผู้กระทำความผิดได้ก็ตามแต่ถ้าทรัพย์สินนั้นมีการเปลี่ยนสภาพไปโดยการผ่านกระบวนการในการแปรเปลี่ยนสภาพทรัพย์สินที่เรียกว่า "การฟอกเงิน" ส่งผลให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีอยู่ก็ไม่สามารถไปดำเนินการกับทรัพย์สินเหล่านั้นได้

จากสภาพแห่งปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งข้อจำกัดในแง่กฎหมายในการดำเนินการกับทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมายอื่นเข้ามาดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว โดยมาตรการดังกล่าวก็ได้แก่มาตรการตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเข้ามาดำเนินการ ด้วยเหตุที่กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนั้นมีมาตรการในการดำเนินการกับทรัพย์สินที่มีการเปลี่ยนสภาพไปมาตรการดังกล่าวก็คือ "มาตรการยึดทรัพย์สินในทางแพ่ง (Civil Forfeiture Measure)" ซึ่งมีสาระสำคัญในการดำเนินการกับทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐานซึ่งในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกัน 8 ความผิดมูลฐาน ซึ่งแม้ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐานจะมี

การเปลี่ยนสภาพไปก็ครั้งก็ตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินก็สามารถดำเนินการกับทรัพย์สินเหล่านั้นได้ โดยภาระในการพิสูจน์จะตกอยู่กับเจ้าของทรัพย์สินนั้นที่จะต้องพิสูจน์ว่าตนเป็นเจ้าของที่แท้จริงและทรัพย์สินเหล่านั้นไม่ได้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด (ตามมาตรา 50) ซึ่งถ้าพิสูจน์ไม่ได้ทรัพย์สินนั้นก็จะต้องถูกยึดให้ตกเป็นของแผ่นดิน

ทั้งนี้การที่จะสามารถใช้มาตรการในการยึดทรัพย์สินในทางแพ่งตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ได้นั้นในชั้นแรกจำเป็นจะต้องกำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้นั้นเป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเสียก่อน ทั้งนี้การที่จะกำหนดความผิดใดเป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายฟอกเงินนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาถึงลักษณะของความผิดนั้นๆ ว่ามีองค์ประกอบหรือลักษณะของความผิดเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดความผิดมูลฐานหรือไม่เป็นสำคัญ โดยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะมุ่งนำเสนอถึงความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้รวมทั้งเหตุผลและความจำเป็นในการที่จะต้องกำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้เป็นหนึ่งในความผิดมูลฐานตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เพื่อที่จะดำเนินการกับผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินโดยสามารถนำมาตราการในการยึดทรัพย์สินทางแพ่ง (Civil Forfeiture Measure) มาดำเนินการกับทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ อันถือเป็นการตัดมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด ซึ่งจะส่งผลให้การป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้มีประสิทธิภาพ

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหารวมทั้งผลกระทบจากการทำลายทรัพยากรป่าไม้
2. เพื่อศึกษาถึงข้อจำกัดในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับป่าไม้ในส่วนของกรณีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด
3. เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดความผิดมูลฐานของกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับความผิดเกี่ยวกับป่าไม้
4. เพื่อศึกษาถึงความจำเป็นในการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้เป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
5. เพื่อศึกษาถึงมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับความผิดมูลฐานความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพสูงสุด

### 1.3 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย

การกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดที่เป็นนายทุนหรือผู้มีอิทธิพลเป็นปัญหาที่มีความสำคัญโดยมีมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดคือความต้องการเงินได้ที่มีจำนวนมหาศาลในขณะที่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถดำเนินการเอาผิดกับผู้กระทำความผิดที่เป็นนายทุนหรือผู้มีอิทธิพล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตัวทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ที่ได้จากการกระทำความผิด การกำหนดความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้เป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจึงมีความจำเป็น เพราะการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับป่าไม้จะทำให้การป้องกันปราบปรามเป็นไปได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

### 1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้ที่มีต่อมนุษยธรรมทั้งผลกระทบจากการทำลายป่าไม้ ศึกษาถึงสภาพการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการป่าไม้ที่สำคัญ โดยจะจำกัดการศึกษากฎหมายเพียง 3 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484, พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พุทธศักราช 2507 และพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พุทธศักราช 2534 ว่ามีข้อบกพร่องในเรื่องการดำเนินการกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดอย่างไร และศึกษาถึงความจำเป็นในการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้เป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน รวมทั้งศึกษามาตรการในการบังคับใช้กฎหมายฟอกเงินกับความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ อันจะทำให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าในปัจจุบัน

### 1.5 วิธีการศึกษาวิจัย

การศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากเอกสารทางกฎหมายประกอบกับศึกษาจากสถิติของหน่วยงาน รวมทั้งบทบัญญัติแห่งกฎหมายต่างๆ และระเบียบปฏิบัติของหน่วยงานที่มีความสัมพันธ์และบทความต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิจัยทางกฎหมาย (Legal Research) อันนำมาสู่การวิเคราะห์ (Analytical Method) เพื่อหาข้อสรุป

## 1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลกระทบจากการทำลายทรัพยากรป่าไม้
2. ทำให้ทราบข้อจำกัดในการดำเนินการริบทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับการป่าไม้
3. ทำให้ทราบถึงความสอดคล้องของความผิดเกี่ยวกับป่าไม้กับหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
4. ทำให้ทราบถึงความจำเป็นในการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้เป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
5. ทำให้ทราบถึงมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายฟอกเงินกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย